På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtig

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 1. MARTS 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Under den af Alvarez anlagte sag, som jeg skal tage stilling til i dag, er der nedlagt påstand dels om annullation af den anden beslutning om at afskedige sagsøgeren, som Europa-Parlamentet i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, traf den 6. december 1982, dels om tilkendelse af erstatning på mindst 500 000 BFR.

1 — Oversat fra nederlandsk.

Europa-Parlamentet traf den omhandlede anden beslutning om afskedigelse, efter at Domstolen den 6. oktober 1982 i den første Alvarez-sag, sag 206/81, havde annulleret den første beslutning om afskedigelse af 19. juni 1981. Det fremgår af præmisserne 5 og 6 til den nævnte dom, at kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, som foreskrevet i vedtægtens artikel 34, stk. 2, efter Domstolens opfattelse var blevet tilsidesat. Selv om udtalelsen ved prøvetidens udløb var blevet forelagt sagsøgeren, var de supplerende notater fra Mestat, van Schelven og van den Berge, af henholdsvis 18., 20. og 21. maj 1981, hvori administrationen havde fremsat sine bemærkninger til udtalelsen, ikke blevet tilstillet sagsøgeren. Det måtte følgelig antages, at beslutningen om afskedigelse hverken kunne støttes på udtalelsen ved prøvetidens udløb — som efter Domstolens opfattelse var »ufuldstændig« og »særdeles kortfattet« — eller på de supplerende notater, og beslutningen måtte herefter anses for truffet uden hensyn til kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, som er foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2.

I anledning af dommen forelagde Europa-Parlamentet på ny — denne gang under vedlæggelse af de supplerende notater — udtalelsen ved prøvetidens udløb for sagsøgeren, for at han kunne fremsætte sine bemærkninger. Det fremgår af den forelagte brevveksling, at hverken sagsøgeren eller hans advokat har villet anerkende modtagelsen af disse dokumenter under henvisning til, at de ikke på ny kan påberåbes over for Alvarez efter den første dom i sagen. Efter at Europa-Parlamentet forgæves havde gjort flere forsøg på at fremkalde en reaktion, meddelte Parlamentet endelig ved skrivelse af 17. november 1982, at dersom sagsøgeren ikke senest den 25. november fremkom med bemærkninger til de pågældende dokumenter, ville hans tavshed blive betragtet som en tiltrædelse. Sagsøgeren reagerede herpå ved endnu engang at gøre gældende, at de omtvistede dokumenter ikke på ny kunne føres i marken over for sagsøgeren, og han krævede, at Europa-Parlamentet omsider opfyldte dommen ved at lade sagsøgeren genindtræde i tjenesten og aflønne ham i henhold til vedtægten. For så vidt angår indholdet af de supplerende notater har sagsøgeren alene henholdt sig til sin replik i sag 206/81, navnlig pkt. 7, 8, 9 og 12.

Ved skrivelser af 7. og 10. december 1982 meddelte Europa-Parlamentet derefter sagsøgeren, at han i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, var afskediget med virkning fra 25. december under henvisning til udtalelsen ved prøvetiden udløb, suppleret med de omtvistede notater. Det er denne beslutning, der anfægtes under den af sagsøgeren anlagte sag.

Jeg formoder, at de øvrige faktiske omstændigheder i nærværende sag er Domstolen bekendt fra den første Alvarez-sag og fra den heri afsagte kendelse om fortolkning af 29. september 1983 (sag 206/81a). Jeg henviser i øvrigt til retsmøderapporten.

2. Sagsøgerens argumenter

Selv om sagsøgerens argumentation er opdelt i flere søgsmålsgrunde, består den efter min mening i det væsentlige i et anbringende om, at efter annullationen af den første afskedigelse kan de samme dokumenter, som lå til grund herfor, nemlig udtalelsen og de supplerende notater, ikke lægges til grund for en anden afskedigelse. Sagsøgeren har i den forbindelse lagt til grund, at det ved den

første dom blev fastslået, at de pågældende dokumenter ikke kunne påberåbes over for ham. Han har dernæst mere generelt anført, at det ikke er muligt efterfølgende at afhjælpe en tilblivelsesmangel. Endelig har han fremsat en række klagepunkter vedrørende realiteten, som navnlig er blevet uddybet under den mundtlige forhandling.

3. Vurdering

Angående en nærmere gennemgang af dommen i sag 206/81 henviser jeg til, hvad jeg allerede har anført herom i mine »bemærkninger« vedrørende den nævnte dom, som blev fremsat den 22. september 1983, og som gik forud for Domstolens fortolkende kendelse af 29. september 1983.

Jeg anførte heri, at udtalelsen ved prøvetidens udløb stod ved magt efter dommen, selv om sagsøgeren udtrykkeligt havde påstået den annulleret. Også generaladvokat Reischl konkluderede i det forslag til afgørelse, som han fremsatte i sag 206/81, at udtalelsen burde annulleres. Domstolen tog imidlertid ikke hans forslag til følge på dette punkt.

I den dom, som Domstolen afsagde i sag 206/81, blev annullationen af den første beslutning om afskedigelse alene begrundet med, at kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde var blevet tilsidesat, for så vidt angik de supplerende notater til udtalelsen.

Forinden Parlamentet traf den anden beslutning om afskedigelse, forelagde det dernæst sagsøgeren samtlige de omhandlede dokumenter, såvel udtalelsen som de supplerende notater, med henblik på at sagsøgeren kunne fremsætte sine bemærkninger, og Parlamentet har hermed opfyldt formforskrifterne. At sagsøgeren ikke har reageret på det anførte i de nævnte supplerende notater på anden måde end ved at henvise til sin replik i sag 206/81, må fuldt og helt gå på hans egen kappe.

Jeg vil ikke i enkeltheder tage stilling til sagsøgerens argument om, at en tilblivelsesmangel ikke kan afhjælpes efterfølgende. Det er efter min opfattelse tilstrækkeligt at henvise til Domstolens praksis til at afkræfte denne opfattelse. Jeg henviser i den forbindelse i første række til de domme, som sagsøgeren selv har anført, nemlig sagerne 35/67 og 13/69, van Eick (Sml. 1965-1968, s. 523, og Sml. 1970, s. 1), hvorunder den første beslutning om afskedigelse blev annulleret med den begrundelse, at ansættelsesmyndigheden ikke selv havde foretaget høring af tjenestemanden som foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens bilag IX, artikel 7, stk. 3, men havde delegeret sin beføjelse til en anden. Herefter blev en ny beslutning truffet, denne gang under overholdelse af den førnævnte formforskrift. Jeg henviser endvidere til Domstolens domme i »isoglucosesagerne«, hvorunder en forordning blev annulleret, fordi den var blevet vedtaget, uden at Parlamentet havde afgivet en udtalelse. Rådet vedtog derefter forordningen i overensstemmelse med den foreskrevne fremgangsmåde (jfr. navnlig sag 138/79, Roquette Frères, Sml. 1980, s. 3333, og sag 110/81, Roquette Frères, Sml. 1982, s. 3159).

For så vidt angår klagepunkterne vedrørende realiteten, mener jeg, at sagsøgeren har båret sig urimeligt ad ved at undlade at fremsætte egentlige bemærkninger til indholdet af de dokumenter, som blev forelagt for ham under den administrative behandling af den anden afskedigelsessag. Sagsøgerens klagepunkter er de samme, som allerede blev fremsat for Domstolen under den første sag, og jeg nævner i denne forbindelse navnlig det anbringende, der fremgår af sagsøgerens brev til Europa-Parlamentet af 23. november 1982 og gentages i replikken, og hvorefter han ikke kan tilslutte sig de supplerende notater fra Mestat, van Schelven og van den Berge.

Han har herom henvist til det, der allerede blev anført under pkt. 7, 8, 9 og 12 i replikken i sag 206/81 (den første sag). Det fremgår imidlertid af en fornyet gennemlæsning af den kritik, han heri fremsatte af notaterne, at denne navnlig beskæftiger sig med angivelige unøjagtigheder eller med spørgsmål, som eventuelt kan stilles, hvorimod han ikke virkelig bestrider det, der anføres i notaterne. den omstændighed, at de supplerende notater i flere tilfælde henviser til notater eller udtalelser fra MacKeever, som ifølge sagsøgeren selv har givet anledning til strid inden for tjenestegrenen, bevirker efter min mening heller ikke, at man må se bort fra notaterne. Under den mundtlige forhandling behandlede sagsøgerens advokat dette spørgsmål indgående. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at det af sagsøgeren anførte ikke er af afgørende betydning, eftersom forfatterne af de nævnte notater selv utvetydigt har givet udtryk for deres egen mening om sagsøgeren.

Det bemærkes endvidere, at den prøvelse, som Domstolen foretager af beslutningen om afskedigelse i henhold til artikel 34, stk. 2, alene sigter på åbenbare mangler (sag 98/81, Munck, Sm. 1982, s. 1165). Intet sådant har imidlertid kunne påvises i den foreliggende sag.

Med hensyn til den sidste søgsmålsgrund, nemlig anbringendet om magtfordrejning, er det min opfattelse, at det ikke længere er nødvendigt at tage stilling hertil, eftersom sagsøgeren trak anbringendet tilbage under den mundtlige forhandling med den begrundelse, at han alene var gået ud fra en antagelse om, at han efter dommen ikke længere kunne anses som tjenestemand på prøve, men som tjenestemand, og at han følgelig kun havde kunnet afskediges i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 51 og ikke i henhold til artikel 34. Det kom navnlig frem under den mundtlige forhandling, at de to parter er enige om, at dommen i sag 206/81 havde den virkning at genskabe »status quo ante«, således at sagsøgeren på ny måtte betrages som tjenestemand på prøve.

4. Konklusion

Som konklusion foreslår jeg, at sagsøgte frifindes, såvel for så vidt angår søgsmålet om annullation af den anden beslutning om afskedigelse som vedrørende erstatningspåstanden.

I henhold til procesreglementets artikel 70 bør hver part bære sine egne omkostninger.